

[Glønborg]

fornuftigt arbejde, hvor barnets tarv helt igennem varetages. Men jeg synes også, at det er tindrende klart, at der er grove eksempler i systemet på, at man ikke gør det, som er intentionen i den bekendtgørelse, som socialministeren henviser til i dag, og som socialministeren også henviste til den 18. januar, da jeg stillede mit onsdagsspørgsmål.

Der er adskillige mennesker, der har gennemlæst Folketingets referat af debatten den 18. januar og den vejledning, som socialministeren henviser til. Der er adskillige, der har sagt til mig: Socialministeren svarede i folketingsalen betydelig mere konkret på det problem, end problemet er beskrevet i vejledningen. Og efter alt det, vi nu har oplevet siden den 18. januar, føler jeg trang til at spørge socialministeren, om ikke socialministeren vil overveje allerede nu, uden at behøve at vente på Graversen-udvalget, at skære den holdning, som socialministeren klart gav udtryk for her i salen den 18. januar – og egentlig også har givet udtryk for i dag – ud i pap i en vejledning, som er til at forstå, og som nok i lidt højere grad siger »skal« end »bør«.

Det fremgår af det, jeg sagde før, at vi naturligvis ikke i enhver situation kan kræve, at barnets familie i bred betydning og omgivelserne omkring det skal være med i billedet, for de kan i visse situationer være ubrugelige. Men vi må forlange, at de bliver taget ind som en del af billedet, og at deres ressourcer bliver vurderet, og at alle de ressourcer, der måtte være til stede i barnets familie i bred betydning og i barnets omgivelser, bliver brugt af vort officielle system, for ellers skærer vi altså nogle bånd over.

Jeg er glad for ministerens henvisning til den konvention om barnets rettigheder, som vi lige netop har fået vedtaget i FN. Desværre foreligger der endnu ikke nogen officiel oversættelse til dansk. Jeg har lavet en uofficiel oversættelse af en af paragrafferne. Jeg kan jo ikke kalde den et citat, eftersom det ikke er fra en officiel oversættelse, så den står altså for min egen regning, men jeg har drøftet den med et par af dem, der er vant til at læse den slags ting, og de har sagt god for den. Ifølge den skulle artikel 5 i den netop vedtagne konvention komme til at lyde noget i retning af det her:

»De deltagende stater skal respektere det ansvar og de rettigheder og pligter, som bæres af forældre eller, hvor det er muligt, medlemmer

af familien i bred betydning eller fællesskaber, som efter lokal sædvane er beregnede til det – værger eller andre personer, som er legalt ansvarlige for barnet – til på en måde, der passer til barnets udvikling, at bestemme passende ledelse og vejledning i anvendelsen vedrørende barnet af de i nærværende konvention anerkendte rettigheder.«

Det er en lang og indviklet paragraftekst, men intentionen i det fremgår helt tindrende klart: Et barn er et individ, der skal respekteres som det, det er: et barn. Men det skal også respekteres som en del af den helhed, som er en del af dette barns identitet. Vi må gøre os klart, at vi gør vold på et barn, hvis vi unødigt klipper alle dets bånd over til dem, som det har kendt.

Jeg har hørt om en dreng, som i en sådan situation sagde: »Hvorfor tager de alle dem, jeg holder af, fra mig?« Det må være en hård byrde at bære for en dreng at opleve det sådan, at man tager alle dem, han holder af, fra ham.

Selv om vi ikke her på nogen måde – fordi vi ikke har ret til det – skal gå ind i diskussionen om enkelthederne, synes jeg, der tegner sig et tydeligt mønster af, at en lang række anbringelser uden for hjemmet fører til, at man for, som det hedder, at få ro om barnets tilværelse i plejefamilien eller på institutionen afviser besøg af i visse tilfælde både forældre, bedsteforældre og andre i perioder på 1–2 måneder. Jeg har også eksempler på, at børn nægtes at modtage julegaver fra familier og lignende. Jeg synes, det må få en socialminister til at sige: Her er vist en vejledning, der trænger til at blive strammet op.

Graversen-udvalget har fået et udmærket kommissorium, men jeg synes nok, at vi kunne gøre noget ved lige netop det hjørne af problemet, som jeg har taget op i dag, uden at vi behøvede at vente på Graversen-udvalget. Men jeg sætter selvfølgelig pris på, at det her kommer til at indgå i den helhed, som vi vil få op til diskussion, når vi får Graversen-udvalgets arbejde.

Og så vil jeg godt til allersidst nævne det, som man åbenbart på verdensplan har kunnet se er en god ting: Personer i barnets hverdag, som ikke behøver at være knyttet til familien, men som på en eller anden måde har været gjort ansvarlige for barnets situation, bør man også tage med. Her vil jeg gerne som et eksempel nævne folkekirkens fadderinstitution. Det undrer mig – og det var en opgave til justitsministeren – at fadderløftet overhovedet ikke ta-